

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2814 * כא' אדר א' תשפ"ד * 1 מרץ 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

איל וולדמן כמשל (השערוריה השבועית)

1. איל וולדמן הוא מהנדס חשמל, יזם ואיש עסקים ישראלי בתחום ההיי טק. המייסד של חברת מלאנוקס שנמכרה לענקית הטכנולוגיה NVIDIA בסכום של למעלה מ-7 מיליארד דולר בשנת 2020. והשבוע פרסם העיתונאי בן כספית שאיל וולדמן נבחר לקבל את פרס ישראל בתחום היזמות.

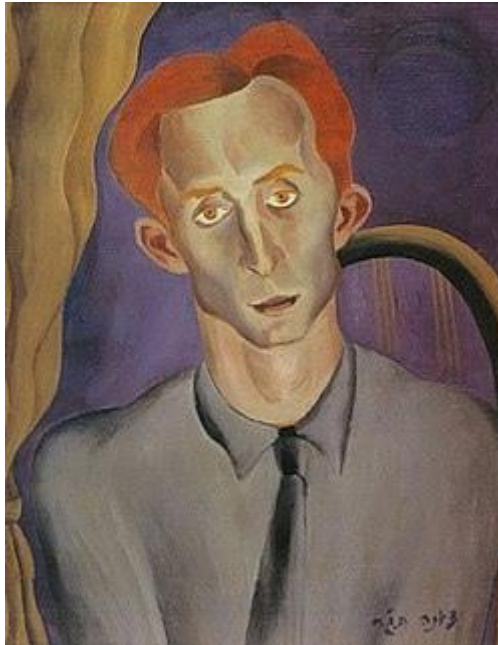
2. רק נחשו מה, ממשפחת נתניהו עלתה התנגדות לבחירה בשל השתתפותו של וולדמן במחאה נגד הרפורמה המשפטית. בעקבות כך הופעלו לחצים על שר החינוך, ושר החינוך יואב קיש התקשר לוועדת הפרס וניסה לשכנע אותם לבחור במישהו "ראוי" יותר מהמחנה הלאומי. בוועדה התנגדו נחרצות ללחצים של שר החינוך, ולכן קבע יואב קיש כי השנה יבוטלו כל הקטגוריות, ופרס ישראל יחולק רק בקטגוריית גבורה אזרחית וערבות הדדית.

3. **רגע של היסטוריה:** בשנת 1957 כאשר מפא"י נמצאת בשיא כוחה מקבל אורי צבי גרינברג את פרס ישראל לספרות יפה. לפני כן זכה אורי צבי פעמיים בפרס ביאליק לספרות יפה בשנים 1947, 1954. בפעם השלישית והאחרונה קיבל אורי צבי את פרס ביאליק לספרות יפה בשנת 1977, שנת המהפך שבה עלה הליכוד לשלטון.

4. אז תשאלו, למה אורי צבי קיבל את כל הפרסים האלה, למרות שהיה רוויזיוניסט וכתב כמה שנים קודם לכן שיר שטנה על קיבוץ משמר העמק? באמת למה? פשוט בגלל שהוא היה משורר גדול והיה מגיע לו.

5. עכשיו, למה אני מספר לכם את כל זה? כי איל וולדמן...

4. אורי צבי גרינברג כפי שראתה אותו ציונה תג'ר (אימא של אברהם כץ עוז).

פנתר שחור | צ'ארלי שלום ביטון | 11 באפריל 1947 - 24 בפברואר 2024 |
חבל על דאבדין ולא משתכחין

צ'ארלי ביטון נולד בקזבלנקה, מרוקו, ועלה עם משפחתו לישראל בגיל שנתיים. הוא גדל בשכונת מוסררה בירושלים. צ'ארלי היה פעיל חברתי ממייסדי תנועת הפנתרים השחורים וחבר כנסת מטעם חד"ש. ביטון פעל למען זכויות בני עדות המזרח והיה פעיל שמאל רדיקלי. צ'ארלי היה מה שמכונה "בעל אישיות צבעונית" ואדם מרתק. החברה הישראלית תהיה חסרה אותו מאוד.

רגע של שיר | ותהי כענות הלבן

1. אברהם בן יצחק (סונה) פרסם מעט מאוד שירים בימי חייו. כתריסר שירים בלבד. לאחר מותו נמצאו בעיזבונו עוד קומץ שירים.
2. אבל שיר אחד שלו שקראתי לפני הרבה שנים היכה בי בחוזקה ומאז איננו מרפה. היה זה השיר "אשרי הזורעים ולא יקצרו..." שבעיני הוא אולי מהשירים היפים ביותר שנכתבו בשפה העברית. ואני שב אליו מעת לעת, כדי לשאוב ממנו כוחות כדי להתמודד עם אדישות העולם.
3. השיר הזה שלו נגע בי בעוצמה וברכות. ויש בו, בשיר הזה, כל כך הרבה עצבות ובדידות, ודומיה גדולה מהלכת בחללו. דומיה שאיננה מרפה ואינה נותנת מנוח.
4. בתוך השיר טמונות שתי שורות "...ותהי כענות הלבן/ אחרי העלות הקשת בענן", שהן אולי מהיפות בשפה עברית. ולעניות דעתי, שבכלל לא קובעת כלום, לאה גולדברג משיבה עליהן בשירה הידוע "האמנם", כאשר היא כותבת "יתלכי בשדה הרטב וירחב בך השקט/ כאור בשולי הענן". ונחמד לפעמים לגלות ששני משוררים ברמתם משוחחים זו עם זה באמצעות שיריהם.
5. פעם, לפני הרבה זמן (כמה הרבה? המון) ציירתי ציור שקראתי לו "בדידות של החורש למרחקים ארוכים". ניסיתי להעביר בעבודה הזאת את הדברים שהעלה בי שירו של אברהם בן יצחק סונה. לא יודע אם הצלחתי. אבל היה שווה לנסות.
6. כאמור כל זה כבר היה מזמן, לפני הרבה שנים. אבל עדיין השיר של אברהם בן יצחק מכה בחללו של עולם ברוך שאיננו מוותר. ואיננו מרפה. וכמה יפה שהוא.

אשרי הזורעים ולא יקצרו... | אברהם בן יצחק

אשרי הזורעים ולא יקצרו
כי ירחיקו נדוד.

אשרי הנדיבים אשר תפארת נעוריהם
הוסיפה על אור הימים ופזרונם
והם את עדים התפרקו – על אם הדרך.

אשרי הגאים אשר גאותם עברה גבולי נפשם
ותהי כענות הלבן
אחרי העלות הקשת בענן.

אֲשֶׁרֵי הַיּוֹדְעִים אֲשֶׁר יִקְרָא לָבָם מִמְדָּבָר
 וְעַל שִׁפְתֵיכֶם תִּפְרַח הַדְּוִמְיָה.
 אֲשֶׁרֵיהֶם כִּי יֶאֱסְפוּ אֶל תוֹךְ לֵב הָעוֹלָם
 לוֹטִי אֲדַרְתַּ הַשִּׁכְחָה
 וְהִיָּה חֶקֶם הַתְּמִיד בְּלִי אִמְרָה.

בדידותו של החורש למרחקים ארוכים

פינת הקריקטורה השבועית: ניצחון מוחלט!

• WAZE

המצאה נהדרת הייתה האפליקציה WAZE, מישהו או מישהי יושבים בתוך הטלפון הסלולרי ואומרים לי איך להגיע מכפר הנשיא אל רחוב הרצל בבת-ים, מה המרחק, וכמה זמן ייקח לנו להגיע אם ניסע על פי המסלול שהם ממליצים. בנוסף לכך האפליקציה גם מתריעה על רכב עומד בצד הדרך, ובעוד כמה מטרים נגיע אליו, ואם יש שוטר בדרך. WAZE, המצאה ישראלית, אגב, שנרכשה על ידי גוגל מבוססת על שני מרכיבים: תקשורת לוויינים מבוססת GPS, ועל התכונה הכלל כך ישראלית: הצורך לספר לחבר'ה – הכביש הזה עמוס לא כדאי לכם לנסוע בו, יש פקק נוראי בכביש מספר 829, בעיקר: שוטר נוכח פה, ואני הגעתי לתל אביב בשעה ורבע.

כל כך התרגלנו להסתמך על WAZE עד שאנחנו מתקשים להסתדר בלעדיו. איכשהו מאז תחילת המלחמה, יש שיבושים ב GPS ולכן האינפורמציה המגיעה אלינו מהטלפון היא די הזויה. הכי נפוצה היא המפה של ביירות, אתה נמצא בלב העיר, עם או בלי הוראות הגעה, אבל זמן ההגעה הוא 20 דקות.

עוד בימים הטובים של ה WAZE התגעגעתי לאטלס הישן והטוב שהייתי קונה מחדש כל שנה כדי להיות מעודכנת. כנראה שנצטרך לחזור לימים ההם... מישהו יודע אם בסטימצקי או בצומת ספרים אפשר לרכוש אטלס כבישי ישראל מעודכן?

• לטבעונים

למי שאוהב מיונז, הנה הגירסא (אחת מהן) הטבעונית:

מצרכים:

שני שלישי כוס מי בישול של חומוס

מיץ מחצי לימון

1-2 שיני שום כתושות

כפית חרדל

מעט מלח

בערך כוס של שמן זרעי ענבים (קונים בניצת הדובדבן).

הכנה:

מכניסים לבלנדר את כל המצרכים חוץ מהשמן. מתחילים לערבל ומוסיפים בזרם דק, דרך הפתח במכסה, שמן זרעי ענבים. ממשיכים להזרים ולערבל עד שמגיעים לסמיכות הרצויה.

המיונז טעים מאד, טבעוני, ומחזיק מעמד בקרור עד 10 ימים.

ובאותה הזדמנות גם רוטב סלט:

את כוס הבלנדר מנקים על ידי הכנסת כוס מיץ לימון, או חומץ כלשהו, או תערובת של חומץ ומיץ לימון, ומערבלים היטב, כך ששאריות המיונז יתערבבו עם מיץ הלימון. מוסיפים: מלח, פלפל, חרדל, שום (או אבקת שום), 2-3 כפות סילן. מתחילים לערבל ומוסיפים, דרך הפתח כ-2 כוסות שמן קנולה או שמן צמחי אחר. ממשיכים לערבל עד שמתקבל רוטב לסלט, (מידת הסמיכות, דומה לטחינה מוכנה). מכניסים לבקבוק ולמקרר.

• 29 בפברואר:

כאמור, שנת 2024 היא שנה מעוברת (על השנה המעוברת בלוח העברי, כתבתי לפני שבועיים). שנת 2024 למניינם (של הנוצרים), כמו כל השנים בלוח הזה, נקבעת על ידי סיבוב כדור הארץ סביב השמש. אורך השנה הוא 365 ורבע ימים. 365 ימים בשנה? אין פשוט מזה. אבל מה עושים עם הרבע הנוסף? גם זה פשוט, כל שנה רבע יום – בארבע שנים יום שלם, אז מוסיפים פעם בארבע שנים יום אחד, הוא ה-29 בפברואר.

מדוע דווקא בפברואר?

ובכן, כמו בלוח העברי, בו נוסף חודש בסוף השנה (אם כי אצלנו החודש הנוסף מקדים את החודש הרגיל). גם בלוח היוליאני – גרגוריאני, חודש פברואר הוא החודש האחרון בשנה, ולכן מוסיפים בסופו עוד יום אחד.

האמנם פברואר הוא החודש האחרון בשנה?

ספטמבר – הוא החודש השביעי (ספטם בלטינית פרושו שבע. ספטימה – מרווח בן 7 צלילים).

אוקטובר – החודש השמיני (אוקטבה, אוקטן, זוכרים?)

נובמבר – החודש התשיעי,

דצמבר החודש העשירי.

וכך, אחרי ינואר ופברואר יגיע החודש הראשון, ומכאן שפברואר הוא החודש האחרון בשנת השמש, והעיבור שלו הוא תוספת של יום אחד בארבע שנים, (זאת גם השנה שבה מתקיימות תמיד הבחירות לנשיאות בארצות הברית).

• שוויון בנטל הגיוס, וחוש ההומור

סוגיית גיוס החרדים מלווה אותנו כבר שנים רבות. אי השוויון בנטל זועק עד השמים. גם הדתיים שאינם חרדים, זוכים להטבות מהמדינה בדמות ישיבות ההסדר.

בימים אלה זעקת אי השוויון קבלה משנה חוזק, בגלל המלחמה, ובגלל הצורך למלא את שורות הלוחמים. אינני מדברת הפעם על הארכת תקופת השרות הסדיר, העלאת גיל הפטור ממילואים, ותוספת ימי מילואים שנתית. הפעם אני רוצה לזעוק את זעקתן של המכינות הקדם צבאיות, שכבר הודיעו להן שאחוז מסוים מהבנים במכינות יגויס כבר בחודש הבא, באמצע שנת המכינה.

מעבר לתרומה הענקית של המכינות בהתנדבות חבריהן למשימות חשובות במשק, בחברה ובחינוך, הרי שעשרת החדשים במכינה, הם הכשרה נהדרת לשיירות משמעותי בצה"ל, והפגיעה בהכשרה זאת היא כמו ירייה שהמדינה יורה לעצמה ברגל. תוסיפו לכך את הפטור שניתן לחרדים, ולכל תלמידי שנה א' בישיבות ההסדר, והרי לכם אי שוויון חצוף ובוטה.

הבטחתי גם חוש ההומור. מה מצחיק כאן?

את ההודעה מטעם הממשלה על הגזירות החדשות מסר מעל בימת הכנסת דווקא הרב מאיר פורוש, עם כל הביגוד ההולם של שר חרדי בממשלת ישראל. התפלאתי שהוא ידע בכלל לבטא מילים כמו "גיוס" ו"מילואים".

אם זה לא היה עצוב זה יכול היה להיות מצחיק.

שבת שלום

עם תפילה לשובם של כל החטופים הביתה מחר!

תמר וולפין

נעים להכיר

נעים להכיר – מפונים/ מיכל אשחר

לרגל המצב, נכיר את המשפחות שהגיעו אלינו מן היישובים המפונים.

והשבוע – משפחת גידו

מי אנחנו?

בן, מהנדס פיתוח בחברת פילטרסייף באזור התעשייה בתפן, כעת בצו 8 בכיתת כוננות של משגב עם. יעל, עוסקת בשיווק דיגיטלי ועובדת מהבית, והילדים נריה בת 7.5 ויהונתן בן 5.5.

מאיפה מגיעים?

גרים במשגב עם. בן הוא בן קיבוץ משגב עם, ויעל מקיבוץ דן.

איפה גרים בקיבוץ?

גרים בבית של משפ' גוטר, ריימונד וראובן ז"ל. בעלי הבית שלנו, מיכל ויעקב דדוש היו נחמדים, מסבירי פנים ונהדרים מהרגע הראשון, אנחנו ממש אסירי תודה להם.

הסיבוב שעשינו

ב7/10 חזרנו משבועיים בתאילנד, היינו שם עם כל המשפחה המורחבת לרגל יומהולדת 60 לאמא של בן.. בחצי הדרך חזרה שמענו שהתחיל משהו. הגענו לקיבוץ בלילה, ובעשר בבוקר למחרת כבר היינו בדרך החוצה. התפצלנו – בן נשאר בכיתת כוננות, אני (יעל) והילדים יצאנו. נסענו לאחותי בקריות לכמה ימים, ואחרי זה למושב של אחות של בן במרכז הארץ, ואז המדינה כבר פינתה למלונות, אז הגענו לסלינה בטבריה. היינו שם כשבוע, ומשם נסענו לראש העין לבית של חברים שנסעו לחו"ל בגלל המלחמה, היינו שם שבועיים ואז רצינו להתקרב למלון שבו נמצאת הקהילה, ועברנו למושב לבנים. ואז החלטנו שאנחנו רוצים יציבות, חיפשנו מקום עם מערכת חינוך פועלת וטובה, וגם רצינו שמחוץ לדלת יהיה קיבוץ. שמענו על כפר הנשיא, דיברנו עם המנהלות של

החינוך, היה אז מקום במערכת וגם מצאנו בית, ומהר מאוד, תוך יום יומיים, היינו כאן. אנחנו מרגישים ברי מזל שזה הסתדר ושהגענו לכאן.

כיתת כוננות במשגב עם

במשגב עם יש עכשיו רק כוחות צבא, חיילים וכיתת כוננות. מרגישים שם את המצב בעצימות גבוהה. זה מילואים לגמרי. בבוקר קמים ומתלבשים לקרב, מסתובבים בקיבוץ עם נשק, ווסט וקסדה, מוכנים למלחמה. מי שתורו להיות בקיבוץ, צריך להישאר לישון שם. אני ישן אצל ההורים, כי גם אבא שלי בכיתת הכוננות. יש דינמיקה טובה בין האנשים, "אחוות לוחמים". זה כנראה ימשך עוד הרבה זמן אז אנחנו לוקחים את זה בקצב שמאפשר פעילות ארוכת טווח. משתדלים להעביר את זה בטוב, ובינתיים מצליחים. אצלנו יש פחות נפילות מאשר ביישובים אחרים באזור, כי אנחנו באזור שפחות חשוף לפגיעה.

קהילת משגב עם

רוב האנשים יצאו מהקיבוץ כבר ב 7/10, ומצאו לעצמם פתרונות עוד לפני שהמדינה התעוררה. גם מנהל הקהילה שלנו גוייס למילואים אז לא היה מי שירכז את הפינוי באופן קהילתי. כיום כרבע מהאנשים נמצאים במלון סלינה ליד מגדל המושבה, והשאר מפוזרים. עשינו שני מפגשים של כל קהילת הקיבוץ, אחד היה בסלינה ואחד בקיבוץ גזית.

הקליטה בכפר הנשיא

אנחנו מאוד מאוד אוהבים את הקהילה פה. מרגישים שהגענו למקום מקסים ושקיבלו אותנו בחיוך ובזרועות פתוחות. אנשים כאן מאוד נחמדים ורוצים לעזור, וזה מורגש מהרגע הראשון. בקליטה של הילדים היו רגעים מאתגרים כמו בכל קליטה, אבל עכשיו כבר יש חברים והקשרים מתחילים להתחזק. מבחינת המלחמה, כאן האווירה אחרת לגמרי מאשר במשגב עם, כאן לא שומעים כמעט כלום, וזה מעולה מבחינתנו. זה המפלט שלנו.

מה ההמשך?

כל הזמן שואלים אותנו אם נחזור למשגב עם. תשובה כנה היא שאנחנו באמת לא יודעים. השאלות הגדולות עדיין תלויות. אנחנו לא יודעים איך תיגמר המלחמה, איך ייראה היישוב בסופה. אז אנחנו פשוט לא יודעים.

תודה רבה, יעל, בן, נריה ויהונתן. נעים להכיר ונעים שאתם פה, המשך קליטה נעימה ומקווים שהשגרה תחזור במהרה.

גאוות יחידה

ביום חמישי שעבר התקיים בבנייני האומה בירושלים טקס סיום קורס המפ"ים הקרביים הגדול ביותר בתולדות צה"ל.

בקורס שהתקיים במהלך המלחמה השתתפו קצינים בסדר ובמילואים מכל היחידות הלוחמות של צה"ל, סה"כ כ-150 חניכים שכמחצית מהם היו קציני מילואים.

הגאוה שלנו היא שבין מסיימי הקורס היו שני בני משק מכפר הנשיא. סרן (מיל) גליל רוזנקרנץ וסגן יערה ויסבקר. למרבה הפלא, שניהם אפילו היו באותו צוות בקורס, צוות 8.

כמובן ששתי המשפחות הגאות בהרכבים כמעט מלאים נכחו בטקס ואפילו סגן איתן ויסבקר הצליח לצאת מהלחימה בעזה והשתתף בטקס.

גליל ממשיך לשרת במילואים וישמש מ"פ ביחידתו ויערה פותחת מחזור טירונות מרץ 24 כמ"פ בחיל הגנת הגבולות.

ממש גאוה גדולה וכבוד גדול למשפחות ולכפר הנשיא.

מזל טוב לנופר וגיא לזין
להולדת הבת
נכדה לזיוה ויוסי מלינה
שפע של אושר, בריאות ונחת

שירי מלחמת חרבות ברזל

רביב כנר: "מצאתי את עצמי כותב במילואים, בבית הכנסת במוצב, בפעילות מבצעית ומסיים באולפן.

אולי בגלל הזוועות שלא יוצאות מהראש, אולי בגלל המכה הגדולה בטירוף שהיה ב-7.10, אולי כי פשוט רציתי לשפוך את מה שהיה לי על הלב במחשבות אינסוף על אותו יום ארוך.

מתפלל שכל החטופים יחזרו הביתה בשלום"

הביתה רביב כנר

אבא קום כבר, אבא תתעורר
אמא פה פצועה, זה לא עובר
אמא, אבא שוב הלך לישון
אולי כי יום שבת ולא ראשון

בין כל הרעשים הבלגן

ואין טעם, הכל סתם
תחזירו לי אותו עכשיו הביתה
ואין טעם, הכל סתם
תחזירו לי אותה עכשיו הביתה
הביתה

הכל חשוך עכשיו, כיבוי אורות
אולי ליום, יומיים לפחות
כי בין ייאוש תקווה, יש לי חלום
כשכל זה ייגמר, אוכל לנשום

בין כל הרעשים הבלגן

ואין טעם, הכל סתם
תחזירו לי אותו עכשיו הביתה
ואין טעם, הכל סתם
תחזירו לי אותה עכשיו הביתה
הביתה, הו-הו-הו

ואין טעם, הכל סתם
תחזירו לי אותם עכשיו הביתה
ואין טעם, הכל סתם
תחזירו לי אותם עכשיו הביתה
הביתה

1.3 דורית חייט

נטע בזרנו

2.3 שלמה ויסבקר

אמריה אנגלסברג

4.3 רויטל דיין

קרני צייכנר

5.3 תמר וולפין

חנה כץ

תם קורן

6.3 קורין גבאי

שוני טיקוצ'ינסקי

אלון לניאדו

7.3 נעם ענבר

גלי אדלשטיין

תובנות לשבת

כל אדם רוצה שיהיה לו לחיים שותף – פרטנר,
מישהו שיגרום לו להרגיש מנצח – גם כשהוא לא ווינר.
שגם אם אין לו כסף – יגרום לו להרגיש מיליונר,
שילווה אותו בזמנים הקשים – של פוסט פנסיונר.

כולנו רוצים – את בן הזוג המושלם,
אך מעטים – מוכנים לשלם באמת 'מחיר' בשבילם.
זה קל להרשים – בחלק קטן שמצולם,
אך החלק הקשה – הוא העבודה העצמית הסיזיפית שנסתר מכל העולם.

למה אתה מצפה ממישהו לעשות – את מה שאתה לא מוכן לעשות?
יש לך רשימת בקשות – וכל כך הרבה דרישות.
חוסר גמישות – שרק מגביר אצל הצד השני את התשישות,
ופתאום יש מריבות – התנגשות של תחושות.
עכשיו אתה מבין – למה זה עלול לכבות את הרגשות?
במסע נפש קוגניטיבי – תוהה לעצמו אינטרוספקטובי,
מבין שלל מחשבותיו – מה אובייקטיבי, מה סובייקטיבי ומה בכלל פיקטיבי?

בשוק בני הזוג – אנו רוצים את הכי טוב, הכי בכיר,
לפחות עד – שאנו מסתכלים על תג המחיר.
פתאום רבים מבינים – שלטווח הארוך הוא פחות בחיר,
ותוהים – האם אפשר לכמה ימים אותו להשכיר?

שבת שלום

